

ETT DELIKAT MÖRKER

Christoffer Holst

Ett delikat mörker

Morden längs kartan

Lovereads

Love reads

Love reads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Christoffer Holst 2023
Enligt avtal med Enberg Agency
Omslag: Emma Graves/designstudioe.com
Omslagsfoto: iStock/Shutterstock/TT Nyhetsbyrån
Tryckt hos Scandbook UAB, EU 2023
ISBN 978-91-88803-96-2

Prolog

Hjortnäs

Hon släpar den tunga vävsäcken över den hårda marken.

Under den glimrande frosten ligger höstlöven kvar, det har inte blivit av att kratta och hålla på i år, hon har inte haft ork. I stället har löven samlats i högar, förmultnat, och sedan blivit ett med marken. Det är halt på vissa ställen, och stövlarna från Rusta är inte de bästa. Men det var de hon hade råd med.

Hon kliver upp på farstubron, öppnar ytterdörren och sparkar av sig stövlarna i hallen. I köket väntar vedspisen som redan är igång och uppvärmd. Och det har den varit sedan imorse. Med tanke på den senaste tidens höga elpriser försöker hon hålla värmen med hjälp av endast eldande, och det funkade faktiskt rätt bra. För några veckor sedan stängde hon av elementen och nu är det bara brasan som värmer upp det lilla röda torpet i skogen.

Hon plockar ut de nyhuggna vedträna ur säcken och lägger dem i träladorna framför spisen. Man måste yxa dem ganska tunt eftersom själva eldfacket är litet. Och så behövs ju massor med tändved – tunna, tunna träflisor och bark. Samt tidningspapper. Man kan köpa sådana där små tändpåsar innehållandes tändvätska också, men de är ganska dyra. Och det gör inget att det tar några minuter längre att

göra upp brasan. Tid har hon gott om. Det har hon aldrig lidit brist på.

Hon fyller på spisfacket med virke och hör hur det knastrar hemtrevligt. Spisfläkten i järn får värmen att sprida sig till resten av bostaden. Det är ingen stor stuga, knappt fyrtio kvadratmeter bara.

När hon stängt luckan gäspar Alfie till bredvid henne på trasmattan i köket. Den lilla yorkshireterriern är trött, de var trots allt ute i en och en halv timme och promenerade idag. För Alfies korta ben är det en rejäl promenad. Han morrade lite på novembers sista kor som stod ute i hagen. Snart ska de in för vintern. Och då och då hoppade en hare över den grusiga landsvägen.

Hon bor verkligen på landet nu för tiden. Det är en ganska annorlunda tillvaro jämfört med hennes tidigare liv. Hon är född och uppvuxen i stan, har levt större delen av livet mitt i smeten. Men nu är det här hon bor. På vischan. Och hon trivs faktiskt bra. Hon flyttade bland annat hit på grund av priset. Det var en billig hyra för ett helt hus med rinnande vatten och en vacker trädgård där äppelträden blommar om somrarna. I och med att hon hjälper bonden som äger torpet, och som själv bor i den gamla mangårdsbyggnaden några hundra meter bort, med vissa sysslor har hyran blivit ännu lägre. Det passar henne. Hon har aldrig haft mycket pengar att röra sig med. Men sjukpensionen räcker i alla fall till mat, både till henne och Alfie.

Att hon alltid varit duktig på att koka soppa på en spik har givetvis underlättat. I den gamla vedspisen av märket Husqvarna gör hon kålpuddingar med lingonsylt, kokar soppor på kantareller hon plockat i skogen och en hel del köttfärssås i den stora kastrullen. Hon trivs med det enkla livet här.

Och så har hon Ipaden som hennes dotter köpte till henne för några år sedan.

I och med att wifi ingår i hyran kan hon titta på alla SVT:s deckarserier och Hela Sverige bakar och så gamla repriser på Barnmorskan i East End. Hennes favorit. Ingen serie är så trygg och mysig att titta på som den.

Hon fyller en liten kastrull med tevattnen och klappar Alfie på huvudet. Ska precis till att plocka fram tepåsarna när hon stannar upp mitt i det lilla köket och rynkar pannan.

Hon vänder ansiktet mot fönstret som vetter mot trädgården. Det är alldeles kolsvart därute så här i slutet av november. Eller ja, det *var* kolsvart för en stund sedan.

Hon känner hur halsen snörs ihop och en obehagskänsla klättrar längs överarmarna där håren reser sig.

Lyktan har tänts igen.

Ja, ett tjugotal meter bort i trädgården finns en gammal vacker lykta som nu sprider sitt sken över den frostvita gräsmattan. Inget konstigt i sig. Det är bara det att lyktan tänds automatiskt. När någon går förbi den.

Dörren, tänker hon. Och i några snabba steg rör hon sig tillbaka mot farstun och låser om sig. Sedan backar hon försiktigt tillbaka till köket igen, ställer sig bakom fönsterkarmen och spanar.

När hon gick från boden till stugan för en liten stund sedan passerade hon inte lyktan. Och hon borde ha märkt om den slagits på när hon släpade säcken över marken nyss. Nej, den måste ha tänts efter att hon gick in i huset och fyllde på mer ved.

Hon står där vid fönsterkarmen en stund, kikar ut men ser ingenting. Trädgården ligger mörk och öde, åkern nedanför likaså.

Problemet är att det inte är första gången det här händer.

Första gången hon märkte att lyktan tändes som av sig själv var för några dagar sedan.

Hon måste prata med bonden. Kanske är det något elektriskt fel, något som gör att den slår på sig själv på det där sättet en stund varje kväll? Ja, tänker hon och nickar för sig själv. *Så måste det vara.*

För alternativet, att det *inte* skulle vara något elektriskt fel utan en människa som får lyktan att tändas, skrämmer vettet ur henne.

I

Louise

Det är en krispigt kall vinterdag i början av december när Louise Collins styr sin Mini Cooper över de grusade sjuttiovägarna i det natursköna landskapet. Solen skiner och från radion strömmar Stil i P1, ett av Louises absoluta favoritradioprogram. Där kan alla slags ämnen avhandlas. Alltifrån modeklassiker till sommarstugans historia. Eller varför inte kopplingen mellan rysk kaviar och sex? Om hon någonsin hade jobbat inom radio tänker hon sig att hon skulle ha lett precis ett sådant program.

Utanför bilfönstret svischar vackra, röda lador förbi. Vidsträckta ängar där kossor och hästar säkert strosar omkring på sommaren. Gamla nedlagda järnvägsstationer och gårdscaféer.

Louise gillar verkligen detta landskap. Dalarna. Medan Roslagen har sina täta björkskogar och blåsiga skärgård bjuder Dalarna på både fjäll, vackra sjöar och granar i överflöd. Hon minns när hon och maken Lennart brukade hälsa på sina vänner Otto och Lena i Insjön. Det var tekniskt sett Lennart som kände Otto från sitt jobb, men Louise kom väl överens med både honom och hans Lena. De brukade besöka dem någon gång om året i deras fritidshus. Eller ja, att kalla Ottos och Lenas helgnöje för ett fritidshus är som att kalla

en curry- och bananpizza för en italiensk delikatess. Det här var ingen liten fuktdoftande stuga med pumpbrunn och femtiofyra döda flugor i varje fönsternisch. Det var ett gods. Ja, faktum är att det faktiskt var med i tidningen Gods & Gårdar en gång. Trädgården var som en engelsk park, med stenstatyer, trädgårdsland och bärfyllda buskar. Det fanns ett lusthus i glas där man tack vare infravärme kunde bjuda in till middag på vinterhalvåret, och inuti det stora stenhuset i tre våningar fanns ett kök som var lika stort som en innerstadslägenhet, med en AGA-spis med hela nio kokplattor.

Louise älskade det där godset. Sedan Lennart dog har hon inte varit dit och hälsat på en enda gång. Hon saknar Lena och Otto, men hon saknar nästan godset mer. Och hon minns hur hon kunde kliva upp en tidig höstmorgon efter en sen middag med mycket vin och många ostar. Hur hon gjorde i ordning en kopp kaffe och gick ut och satte sig på verandan med den varma drycken och såg ut över ängarna. Hur dimman böljade fram över den frusna marken. Visst var det så att hon själv bodde vid havet på vackra Dalarö, men den där utsikten var nästan lika magisk. Trots avsaknaden av vatten.

Hon har passerat Insjön nu och om runt tjugo minuter är hon framme.

Det har gått över en månad sedan hon firade invigningen av familjen Collins senaste hotell. Villa Vadstena. En italiensk dröm, mitt i Östergötland. Kvällen blev en succé och hotellet – det första i satsningen Den stora smakresan – har fått en flygande start. Nästan hela vintern är uppbokad och Louise är nöjd. Men hon är ingen hotellanställd. Hon har varit kreativ chef för projektet. Och nu är det dags för nästa destination.

Men först fick hon ett par välförtjänta veckor hemma i huset på Dalarö.

Lugna kvällar framför teven och promenader längs havet. Hon är trots allt ingen femtioåring längre, hela sjuttio år har hon hunnit fylla. Och då kan man behöva ladda om batterierna. Men nu är hon redo för nya äventyr.

Om trehundra meter, sväng höger.

Louise nickar tacksamt åt den kvinnliga GPS-rösten. Hur klarade man sig egentligen innan detta påfund?

Samtidigt som Stil i P1 tar slut i högtalaren rullar Louises bil förbi en liten Tempo-affär och över en tågräls. Skyltarna visar att det bara är några kilometer kvar till slutdestinationen.

Tällberg.

Hon har varit här förut, hon tror till och med att hennes tidning hade konferens i Tällberg på nittioalet. Det var sommar då, och bygden var otroligt vacker. Från början en gammal bondby som förvandlats till en rykande het turistmagnet. De första turisterna sökte sig hit i slutet av artonhundratalet när järnvägen kommit på plats. Och på den tiden fanns också en hel del båtar som gick över Siljan. Louise var tvungen att googla lite innan hon reste hit, och upptäckte till sin förvåning att Tällberg är landets hotelltätaste by! Kanske beror det på att detta kallas för "Dalarnas riviera" – de gamla faluröda husen ligger i sluttning mot den stora vackra sjön och landskapet bjuder på hisnande vyer och massvis med orörd natur. För att inte tala om julstämning. När hon berättade för en väninna att hon skulle hit några veckor fick hon höra att "Tällberg – det ska man uppleva på vintern!".

Och nu är det vinter. Inte i Stockholm, förstås. Där har man tur om man får uppleva ett snöfall framåt januari, lagom till att storhelgerna kommit och gått. Men i Dalarna är det andra bullar. Snön ligger redan packad längs vägarna och tynger grenarna på träden. Mörkret har sänkt sig över

bygden och framlyktorna på bilen lyser upp den smattriga landsvägen.

Och plötsligt dyker byn upp framför henne. Hon passerar ett hotell som heter Gyllene hornet och därefter skyltas det mot ytterligare hotell med namn som Dalecarlia, Green Hotel och Klockaregården. Som sagt, landets hotelltätaste by. Och snart ska ännu ett hotell byggas på den charmiga lilla orten. Det är i alla fall planen. Redan innan Villa Vadstena slog upp sina portar för några veckor sedan hade Louises far, affärs-
mannen Daniel Collins, köpt mark häruppe. Närmare bestämt tre gamla hus från sjuttonhundratalet som låg i backen ner mot sjön. Just nu håller de på att renoveras, och verksamheten är inte planerad att dra igång förrän nästa vinter. Men det Louise ska göra nu är att känna in Tällberg, tänka ut koncept och fundera på hur Den stora smakresan ska kunna sticka ut i detta fullsmockade hotellmecka.

Det som är USP:en i sammanhanget är givetvis maten. I Collinskonzernens nya hotellsatsning är det alltid maten och unika smakupplevelser som ska stå i fokus. Kanske kan Louise få med sig systemen Lina upp hit för att hitta några lokala godbitar? Hon känner producenter i hela Sverige tack vare sin delikatessbutik på Södermalm.

Nu är Louise omgiven av röda gårdar. Och en bit fram skymtar hon hotellet som hon själv ska checka in på. Åkerblads. Tällbergs kanske mest mytomspunna och omtyckta hotell. Dess fönster lyser som varma tindrande ögon ut i vintermörkret.

Hon parkerar den gröna Mini Coopern på parkeringen och kämpar ut den stora rullväskan ur bakluckan. Fortsätter upp på den lilla verandan där en julbock står uppställd tillsammans med ett gäng brinnande, röda marschaller. Och när hon kliver in i hotellentrén slår värmen emot henne. I en liten sitthörna till höger brinner en knastrande brasa, och det doftar av glögg

som står och puttrar i en stor kopparkittel. En blond receptionist ler välkomnande.

– Gokväll! säger hon. Ska du checka in?

– Precis. Louise Collins heter jag.

– Just det. Och du ska bo i en av våra sviter i tre veckor, inte sant?

– Det stämmer.

– Vad härligt. Och så roligt att du kommer vara här hos oss under så lång tid, fortsätter kvinnan hurtigt. Är det för jobb eller ...?

Louise sväljer och fingrar lite på handtaget till rullväskan.

– Jag håller på med ett projekt. Jag skriver en bok.

Receptionisten skiner upp.

– Är det sant? Wow, vad häftigt. Ja, här kan du få gott om inspiration. Siljan och hela bygden är ju magiska på vintern. Vad är det för typ av bok?

– En ... deckare.

– Åh, jag som älskar deckare!

Louise ler. Hon har ingen som helst avsikt att skriva en bok, har aldrig haft det. Visst är hon en skrivande människa, men i stället för att hitta på egna berättelser har hon gjort sig en karriär på att berätta om verkliga människor i sin tidning. Människor som övervunnit olika motgångar och som har en historia att dela med sig av. Flera journalistkollegor har gått över till att bli författare på äldre dar men det har aldrig lockat Louise. Varför hitta på när verkligheten är så spännande att det räcker och blir över?

Men hon visste att hon behövde en förklaring till beslutet att hyra en exklusiv svit i tre veckor helt ensam. Och en bok lät som ett bra projekt. Hon kan inte direkt säga att hon är här för att öppna ett konkurrerande hotell trehundra meter ner mot sjön.

– Har du läst Keplers senaste? Jag slukade den! frågar receptionisten henne ivrigt medan hon ber en kollega ta hand om Louises rullväska.

Louise ler svagt.

– Nej, den har jag missat.

Sanningen är att hon försöker undvika alltför obehagliga deckare. Sådana där tonårsflickor hittas ritualstrypta med hår som ryckts loss från hemlösa barnslavar. Eller hur det nu brukar vara. Hon gillar mysterier, att lösa gåtor. Ett hederligt gammalt mysterium slår allt!

Och det har bara gått några månader sedan Louise själv befann sig mitt i ett mörkt mysterium. Ett som hennes syster råkade klampa rakt in i. I Vadstena. Två försvunna flickor. En upplösning ingen av dem hade kunnat förutspå.

Men nu är det jobb som gäller, påminner hon sig. Fast när den blonda receptionistkvinnan är klar med incheckningen och säger:

– Och så vet du att vi har ett mysigt spa också?

höjer Louise på ögonbrynen. Okej, främst jobb nu. Men en och annan massage kanske slinker ner också. En kreativ chef kan behöva två inoljade händer och välknådade axlar för att kunna tänka klart vissa dagar.

*

Hon tar ett bad i den mysiga sviten, som är liten men charmig. I och med att hon sällan gillar hotelltvålar har hon med sig egna produkter från Molton Brown för att göra badet ännu trevligare.

Efter att Louise torkat håret med en hårtork från industrialismens begynnelse klär hon på sig svarta jeans, en vit blus i siden och en fransk basker hon köpt på NK:s hattskrädderi.

Sedan beger hon sig mot restaurangen.

Hon blir visad till ett mindre bord vid ett fönster som vetter mot trädgården, där de stora granarna är invirade i gnistrande ljusslingor.

Ikväll har Åkerblads en livepianist som spelar för gästerna. Eller kanske har de det varje kväll? Det vet hon inte. Pianisten ser ut att vara lika gammal som hårtorken men känns betydligt charmigare (och bättre på sitt jobb). Dessutom verkar han vara britt, då han bryter på ett väldigt attraktivt sätt i mellanakterna. Han spelar Barbra Streisand nu. Som Louise älskade Barbra som ung. Som hon dansade till ”Enough is Enough” på diskoteken och grät till ”Memory” hemma på LP-skiva.

Hon är så inne i musiken att hon inte ens märker den rödhåriga servitrisen i klassisk daladräkt som står bredvid henne.

– Åh förlåt, säger Louise när kvinnan harklar sig lite diskret. Jag var helt inne i min egen värld. Vad trevligt med livemusik! Har ni alltid det?

– Ja, torsdagar till söndagar. Speciellt på julborden som precis har börjat.

– Ja, men just det. Det hade jag nästan glömt bort att det är dags för julbord nu. Hur ofta har ni det?

– Samma dagar som vi har livemusik, torsdag till söndag. Ikväll är sista kvällen med à la carte denna vecka, sedan är det bara jul som gäller!

Louise ler ett skräckslaget leende. Herregud, det här har hon inte tänkt på. Hon hade tänkt äta här varje kväll i två, tre veckor. Hur många julbord ska hon behöva lida sig igenom då? Visst, en skinksmörgås med stark senap kan vara mysigt, men julmat har en tendens att smaka som ... julmat i längden. Hon minns alla jular hon ansträngt sig för att fixa i ordning mat inför helgerna med Lennarts familj. *Du kan väl ta med rödbetsallad, Louise? Du kan väl baka en vört?*

Baka en vört! Louise Collins har inte lagat mat till sig själv sedan hon föddes, men hennes svärmor ville prompt ha hembakad vört. Hon hade lika gärna kunnat säga: *Louise, du kan väl dränera tomten kring huset när du kommer förbi nästa gång?* Hon försökte göra en vört en gång och det blev en enda stor dödsmissa med russin i. För att inte tala om rödbetsalladen. Tärnade kokta rödbetor med majonnäs. *Hej Sovjet! Kör igång marschmusiken.* Nej, julmat har aldrig varit Louises grej. Man ska harva igenom sju (SJU!!) omgångar med inlagd sill, lutfisk, köttbullar, gräddkål och tillräckligt med kokt potatis för att göda hela ensemblen i *Utvandrarna*. Och så är man så mätt efteråt att man måste ligga på sidan och sova hela natten. Dessutom förväntas man dricka öl och snaps till.

Öl.

Louise Collins dricker självklart inte öl.

– Vad trevligt med julbord, säger Louise med en rysning. Men jag kanske får passa på att ta något från à la carten ikväll, då. Vad rekommenderar du?

– Äter du kött?

– Mer än vad jag borde.

– Då rekommenderar jag vår oxfilépasta med tryffelkräm, grönkål och lingon.

– Oj, det låter toppen. Den tar jag.

– Härligt, säger servitrisen och ler. Och så dryck – dricker du vin?

– Mer än vad jag borde.

– Då rekommenderar jag antingen ett glas av vår amerikanska chardonnay eller vår valpolicella.

Louise nickar.

– Chardonnay blir utmärkt.

2

Jessie

Jessie Svensson bär fem tallrikar genom dörren till köket och vidare till disken. Femton år i servitrisyrket har lärt hennes späda handleder att hantera både tyngd och mängd. Trots att hon kanske inte tänkt att hon skulle vara kvar i restaurangbranschen som trettiofemåring så känner hon sig ändå rätt stolt över hur väl hon behärskar yrket numera. Jessie kan bära tungt, slingra sig snabbt genom folkmassor med armarna fulla av disk likt en kungskobra. Hon har förmågan att alltid bemöta gästerna med ett leende, kan utan problem memorera nya menyer och har dessutom plockat upp ett och annat om vin. Hon är ingen sommelier, absolut inte, men hon kan skilja på bordeaux och bourgogne, vet till vilken mat ett fatlagrat vitt vin med ektoner ska serveras och känner dessutom till att sauternes passar bäst till söta, äppelaktiga efterrätter och att portvin eller italienska dessertviner lämpar sig bättre för chokladbaserade kakor.

Hon ställer ner disken på Alis station och ler mot honom.

– Lugn kväll, va? säger han.

– Ja, ganska. Men vet du vem som precis satte sig ner och beställde?

– Nej?

– Louise Collins. Du vet, hon som drev det där dammagasinet på nittioalet? Sveriges tidningsdrottning!

Ali ser så frågande ut att Jessie inte kan låta bli att skratta till. Kocken är säkert åtta år yngre än hon. Klart han inte har koll på vilka kvinnomagasiner som sålde som smör för en herrans massa år sedan. När Markus Aujalay, domaren i Sveriges mästerkock, checkade in för några veckor sedan var Ali eld och lågor. Likaså när någon youtubare vid namn Vladimir beställde drinkar i baren tidigare i höstas. Jessie å sin sida hade aldrig hört talas om den unga killen.

– Okej, tantvarning på mig, säger hon och skakar på huvudet. Klart du inte vet vem Louise Collins är.

– Är hon snygg?

– Snygg för att vara sjuttio plus.

– Ska jag lägga in en stöt?

Jessie himlar med ögonen.

– Om du gillar äldre kvinnor, visst.

– Äldre kvinnor kan inte motstå mig.

– Vem kan det?

Ali ler sitt breda, smittande leende och Jessie går vidare mot köksluckan, där två reninnerfiléer ligger rykande varma och redo att transporteras till bord nummer tjugo. Medan hon bär ut maten och berättar om tallrikens innehåll – en viltanrättning med palsternacksmos, svart tryffel och gräddig grönkål – ser hon sig om efter August. Dumt, egentligen. Han jobbar ju inte förrän imorgon.

Imorgon, på torsdagskvällen, kommer han sitta vid flygeln som den pianogud han är och låta fingrarna jobba för allt han är värd. Hon minns första gången hon såg de där fingrarna dansa över tangenterna i ebenholts. Långa, starka. Det var i oktober. Och Åkerblads stod i begrepp att testa något nytt: showkvällar på torsdagar, fredagar, lördagar och söndagar.

Livemusik till helgmiddagen. Jessie hade börjat en månad tidigare. Anställd på grund av sin bakgrund hos Wallmans i Stockholm där hon stått på scen och sjungit, men hon skulle även jobba som servitris på Åkerblads och det var det hon sysslade med veckorna innan showkvällarna drog igång. Några dagar innan första kvällen med livemusik introducerade köksmästaren Jeanette August för servisen och köksbrigaden. En tjugofyraårig musiker från Göteborg, blondlockig och med långt hår uppsatt i en tofs.

De hade delat en cigarett senare samma kväll. Jessie och August. Jeanette hade bett Jessie berätta allt det grundläggande om hotellet och restaurangen för honom. Det hade hon visserligen gjort, men sedan hade samtalen sträckt sig långt utanför jobbet. August var en äventyrslysten ung man, visade det sig. Han hade bott i New York, London och till och med varit gatumusiker i Barcelona. Han levde sitt liv i en kappsäck. Inte helt olikt hur Jessie hade levt sitt eget vuxna liv.

Dessutom var han tjugofyra. En ung, ung, UNG kille.

Ändå kunde Jessie inte undgå att tycka att han var ... ja, helt vansinnigt snygg faktiskt.

Men hon vågade inte visa det. De rökte bara, pratade om livet, om världen, om alltets obegriplighet. Det var först någon vecka senare de hade blivit kvar själva efter lördagshowen. Alla gäster hade gått hem eller till sina rum, och den enda vakna i personalen var Lola i receptionen. August hade snott åt sig en öppnad portvinsflaska och han bjöd med Jessie på en promenad ner till Siljan. Hon hade tackat ja direkt. På en alldeles för kall sten hade de suttit vid den stora svarta sjön, som stjärnorna blänkte över likt en påkostad ljusinstallation. De hade druckit direkt ur portvinsflaskan från 1994. Portvin var det de sålde absolut sämst av på Åkerblads restaurang, därför hade det varit ganska tryggt att stjäla just den.

Samtidigt som en flock fåglar lyfte från vattenytan i perfekt v-formation hade August lagt sin hand på Jessies axel.

Hon hade mött hans blick. Hon hade sett stjärnorna på himlen avspeglas i hans ögon.

Och så hade hans läppar funnit hennes.

Mjuka, fylliga läppar.

Hela tiden hade hon tänkt: Nej. Nej, det här är inte rimligt. Hon var trettiofem. Han var tjugofyra. Barnarov, för guds skull! Men hon kunde inte sluta. Där satt de och hånglade vid Siljans kant, som nyförälskade tonåringar.

Och sedan dess har det fortsatt. Små hemliga kyssar i kökskorridorens mörker efter stängning, en smekande hand som vandrat över den andras rygg. De har dock aldrig gått längre än så. Även om Jessie både har längtat och fantiserat om det. Men det finns ingen plats att göra det på, helt enkelt. August hyr in sig hos några vänner till hans föräldrar en bit bort, och att Jessie skulle ta hem honom till sin bostad ... nej. Den lilla lägenheten hon hyr känns mest ensam och sorglig. Och om hon tog hem honom till sig skulle hon gå över en gräns. Jessie har aldrig tagit hem män och hon tänker inte börja med det nu. Hennes hem är en borg där hon endast behöver ta hänsyn till sig själv.

Och att det skulle ske på hotellet, en snabb kärleksstund inne i vinkällaren, är helt otänkbart. Jessie kan inte riskera att få sparken, hon behöver detta jobb. Behöver pengarna.

Men imorgon kommer August för att spela. Och fjärlarna i magen blir bara fler och fler.

Ikväll är det Jussi, den gamla finska pianisten med burigt hår, som sitter vid rodret. Gästerna älskar honom, han är världens charmigaste. Att han då och då tar de kvinnliga servitriserna på rumpan i köket, det vet gästerna inget om.

Jessie plockar med sig några skålar med uppåten soppa från bord arton och försvinner in i köket igen.